

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 17/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 118

Tu hành phải chuyên đổi được nội tâm thì mới có thể chuyên đổi được tất cả cảnh giới. Việc này cần phải có thực nghiệm, thực chứng thì chúng ta mới có niềm tin. Hòa Thượng là một tấm gương để chúng ta soi rọi, Ngài từng là người không có sức khỏe, không tuổi thọ, không phước báu nhưng thực tế nhờ sự thật tu, thật làm của Ngài mà chúng ta thấy Ngài đã chuyên đổi ngay trong cuộc sống hiện thực, đạt được tuổi thọ cao và có phước báu.

Ngài là một thanh niên lưu lạc từ Đại Lục, không có người thân nương tựa, thậm chí không có nơi ăn nhờ ở đậu. Chúng ta có xuất phát điểm cao hơn Ngài vì còn có người thân nương tựa, có hoàn cảnh tốt để tu tập. Vậy mà Ngài vẫn chuyên đổi được hoàn cảnh tốt đến như vậy. Đâu phải Phật A Di Đà hay long thiên hộ pháp thiên vị cho Ngài. Tất cả đều ở Ngài thật tu, thật làm với tâm chân thành, thanh tịnh.

Hôm nay là ngày 17/11 âm lịch là ngày vía đức Phật A Di Đà. Ngày này không phải là ngày sinh nhật của Phật A Di Đà mà là ngày Ngài Vĩnh Minh Diên Thọ vãng sanh. Trong sách ghi chép lại là Ngài Vĩnh Minh Diên Thọ chính là Phật A Di Đà. Chúng ta phải làm gì để tri ân Phật A Di Đà? Lạy 500 lạy, lạy 1000 lạy là tri ân ư? Việc đó quá nhỏ trong khi Phật A Di Đà phát tâm rộng lớn vô lượng vô biên.

Khi còn trong nhân địa, Phật A Di Đà khi đó còn là Pháp Tạng Tỳ Kheo, hướng đến Lão sư của mình là Thế Gian Tự Tại Vương Như Lai, nói rằng Ngài muốn kiến tạo thế giới Tây Phương Cực lạc làm thắng địa tu hành cho chúng sanh tận hư không khắp pháp giới. Nghe học trò nói, lão sư đồng ý ngay và từ đó Pháp Tạng tỳ kheo đã không ngừng tu tập và Ngài đã dùng công đức tu hành trong vô lượng kiếp của mình để kiến tạo nên thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Còn chúng ta thì sao? Chúng ta kiến tạo gì cho hoàn cảnh sống này của chúng ta, cho xã hội mà mình đang sống? Đức Phật A Di Đà trải qua vô lượng kiếp để thực hiện nguyện vọng đó. Ban đầu chỉ là vọng khởi lên sau đó nỗ lực thực hành cho bằng được thì đó không còn là vọng nữa mà trở thành nguyện lực. Chúng ta có bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm cho hoàn cảnh sống của mình tốt hơn không?

Hòa Thượng từng nói rằng: *“Hằng ngày chúng ta không làm phiền chúng sanh là tốt rồi chứ đừng nói đến độ chúng sanh.”* Chúng ta đang làm phiền hay đang giúp ích cho chúng sanh? Kỷ niệm ngày vía Phật A Di Đà là chúng ta phải phát được tâm giống

như Phật A Di Đà. Nếu chỉ dập đầu lạy Phật 500 lạy, 1000 lạy rồi chúng ta vẫn tự tư tự lợi, hưởng thụ năm dục sáu trần, ảo danh ảo vọng, vẫn là tham sân si thì chẳng ích gì. Điều quan trọng nhất là chúng ta làm bất cứ việc gì cũng phải có hăng tâm.

Câu chuyện của Pháp Tạng Tỳ Kheo, cũng chính là Phật A Di Đà sau này, đã dạy chúng ta bài học về việc duy trì một hăng tâm, bài học về việc phát ra một nguyện lực bất khả tư nghì. Khi con người ở trong bất cứ một phương diện nào chỉ cần có hăng tâm, có nguyện lực thì có đầy đủ sức khỏe và có thể làm được bất cứ việc gì.

Đã nhiều năm tôi dẫn mọi người lễ Phật nhân ngày vía này nhưng tôi nhận ra rằng vẫn chỉ là ảo danh ảo vọng cho nên lần này tôi không dự định đến nơi nào đó để tổ chức lễ vía Phật A Di Đà. Rõ ràng khi chúng ta cố tình sắp xếp thì sẽ có chút vọng tưởng, cưỡng cầu. Hằng năm, vào ngày này, chúng ta phát rất nhiều quà và năm nay, chúng tôi cũng sắp xếp xem người nào thật sự thiếu hụt thì lập tức giúp họ.

Hòa Thượng thường dạy chúng ta phải có tâm, có nguyện, có hạnh của Phật. Tâm nguyện hạnh của chúng ta không giống với Phật, không tương ứng với Phật thì lúc nào mới về được thế giới của Phật? Là được 16 chữ, không “*tự tư tự lợi*”, không “*danh vọng lợi dưỡng*”, không hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, không “*tham sân si mạn*” là chúng ta có thể đạt được sự tương ứng.

Cụ thể hơn nữa, Hòa Thượng dạy chúng ta “*Chân thành, Thanh tịnh, Bình đẳng, Chánh giác, Từ bi*” chính là giúp chúng ta đạt được tâm nguyện hạnh giống Phật. Quan trọng là “*chân thành*” cho nên nếu hằng ngày chúng ta khởi tâm sợ được mất, lời lỗ, hơn thua thì không còn tâm “*chân thành*”.

Tu hành phải ở nội tâm chứ không ở hình thức, nếu chỉ ở hình thức là lừa gạt mình cũng là lừa gạt mọi người. Họ cũng nói “*Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiên định*” nhưng họ không làm. Người như thế không biết rõ mình ở mức độ nào trong tiêu chuẩn có thể vãng sanh. Cách đây 7-8 năm, tôi chỉ đạt 1-2% của tiêu chuẩn đó nhưng bây giờ có thể đã là 7-8% nhưng như thế chưa đủ, phải đạt được 20% thì được hạ phẩm hạ sanh, 30% là hạ phẩm trung sanh, 40% là hạ phẩm thượng sanh. Năm mươi phần trăm thì đạt hạ phẩm trung sanh, 60% thì đạt trung phẩm trung sanh, 70% thì đạt trung phẩm thượng sanh. Tám mươi phần trăm thì đạt hạ phẩm thượng sanh, 90% là trung phẩm thượng sanh và 100 % thì thượng phẩm thượng sanh. Đó là tiêu chuẩn mà Kinh Vô Lượng Thọ đã nói.

Chúng ta phải tự ví mình là phàm phu sơ tâm, đừng nghĩ đến 10, 20 năm tu hành của mình hay kể cả 30 năm tu hành đạt được 7-8% trong tiêu chí vãng sanh. Vì sao? Vì rất dễ dàng lui sụt! Cho nên, còn thời gian bao lâu trong cuộc đời này, tôi sẽ tập trung chỉ học với Hòa Thượng.

Tổ sư đại đức dạy rằng: “*Nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*” nghĩa là “*một câu “A Di Đà Phật”, một bộ Kinh, một vị Thầy, một hướng Tây Phương Cực Lạc để*

đi”. Hằng ngày chúng ta cũng chỉ một câu “**A Di Đà Phật**” nhưng tu học vẫn là cầu xin tai qua nạn khỏi, mạnh giỏi bình an, có tiền để đủ sống mà niệm Phật vậy thì trong tâm không có Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng một ngày không có ăn thì niệm Phật một ngày, hai ngày không có ăn thì niệm Phật hai ngày, ba ngày không có ăn thì niệm Phật ba ngày, niệm đến lúc đi luôn. Tuy là nói như vậy nhưng làm gì có chuyện người niệm Phật bị đói ăn. Hòa Thượng dạy rằng người chân thật niệm Phật mà bị đói thì hộ pháp ở nơi đó bị bắt nhốt chờ phán xử vì đã hộ pháp không tốt khiến người chân thật niệm Phật bị đói. Việc này rất có đạo lý vì người niệm “**A Di Đà Phật**” là người đại phước báu, đại công đức, có thể vãng sanh thế giới Cực Lạc mà bị đói ở cõi Ta Bà này hay sao? Không hề có chuyện đó.

Cách đây 7-8 năm, tôi còn đi bôn ba khắp nơi, mỗi lần đi là 15-20 ngày mới về nhà, trước khi đi thì mọi thứ tôi đem cho hết, thời điểm đó tôi chưa trồng trọt được gì. Lần đó, tôi trở về nhà, không còn chút gì để ăn. Tôi vừa khởi ý niệm thì tầm một tiếng rưỡi sau bỗng có một người gọi tôi mang cho tôi một mớ rau, ít trái bí ngòi. Tôi cố gắng nhớ xem người này là ai trong xóm nhưng tôi không nhận ra. Rõ ràng dường như có sự trùng hợp đến kỳ diệu. Còn bây giờ thì tôi có rất nhiều rau để cho đi.

Chúng ta chỉ cần dùng tâm chân thật của mình mà niệm Phật và dùng tâm chân thành mà lo nghĩ cho chúng sanh, lo nghĩ cho thế hệ ở tương lai. Việc gần đây, tôi tặng 100 cuốn sách “*Những Tấm Gương Đức Hạnh Việt Nam*” cho một nhóm người yêu thích cuốn sách này đã khiến tôi rất hoan hỉ, là một việc làm nhỏ mà không nhỏ. Vì sao? Bởi vì trong nội tâm chúng ta khi làm việc gì cũng khởi ý niệm sợ lời sợ lỗ, sợ được sợ mất, sợ hơn sợ thua, sợ thành sợ bại, sợ tốt sợ xấu. 100 cuốn sách này là cho ai? Có phải cho học trò của tôi không hay cho người lạ? Tôi chỉ biết người nhận chứ không biết những người nhận còn lại là ai, thậm chí tôi cũng không tìm hiểu họ là ai.

Những tấm gương đức hạnh của dân tộc ta được nêu trong cuốn sách chính là các Thánh Hiền, chứ không phải các vị ở đâu đó mới là Thánh Hiền. Mặt khác, đâu phải học Thích Ca Mâu Ni Phật, học A Di Đà Phật mới là học Phật. Hòa Thượng hết lòng hết dạ khuyên chúng ta mà chúng ta không hiểu thấu: “*Trong xã hội hiện đại này, đừng mang những kiểu cách cũ của mình áp dụng cho mọi người*”. Ví dụ như trước đây Cư sĩ tại gia là phải mặc áo nâu hay người niệm Phật ăn chay phải mặc áo tu. Tôi là người Cư sĩ đầu tiên mặc áo vest ngòi học Phật pháp nhưng lại không hề chướng ngại. Khi chúng ta buông xuống thân tâm thế giới, rời bỏ sự chấp trước thì bất cứ thứ gì ta mặc lên cũng không là gì cả!

Ngày hôm nay là ngày vía Phật, là ngày sinh nhật tri ân, vậy chúng ta làm gì để tri ân Phật và để báo ân chúng sanh? Sáng nay, tôi sẽ gói bánh với khoảng 10 kg nếp và 30 kg sắn. Năng lực của tôi có thể làm được như vậy thì tôi làm. Nếu làm 50 kg thì phải

nhờ người cùng làm. Những ngày tri ân báo ân này, chúng ta làm các việc công đức hồi hướng cho cửu huyền thất tổ và khắp pháp giới chúng sanh.

Cúng Phật ngày này không cần cầu kỳ, đôi khi chỉ là chậu hoa lan hồ điệp ngoài vườn mà không cần tốn tiền. Hãy mang những khoản tiền mình có được mà giúp ích chúng sanh. Chúng ta đừng nghĩ đây là việc nhỏ mà đây là việc lớn! Vì sao? Vì người ta chấp trước là cúng Phật phải là như vậy nhưng Phật không cần, cũng chẳng đòi hỏi phải như vậy đâu. Phật cần nhất là chúng ta phải trái tâm rộng lớn như Phật. Nếu hiện tại chưa được thì phải nỗ lực mà thực hành trái tâm.

Bản thân mình mới trái được 7-8%, vậy thì từ nay đến hết nhiệm kỳ cố gắng nâng lên 25%. Nếu không đạt được thì sanh tử đáng đời, không có lý do gì để trách Phật và cũng không trách ai. Giống như Ngài Oánh Kha, phải niệm ra bằng được Phật A Di Đà, nếu không được thì phải luân hồi thôi. Cho nên chúng ta nên lấy ngày vía Phật làm thành mốc để chúng ta tích cực xem lại khởi tâm động niệm của mình, xem lại các việc làm lợi ích chúng sanh.

Các cô giáo vẫn dạy các con sinh nhật tri ân. Bản thân tôi quyết định ngày sinh nhật của cá nhân mình từ nay về sau nhất định không có lẵng hoa hay bánh sinh nhật mà là ngày giúp ích cộng đồng. Chúng ta phải tìm mọi cơ hội để mở tâm mình. Việc này không thể hời hợt hay từ từ được vì chúng ta không còn đủ thời gian.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, con cảm thấy trong Tín Giải Hành Chứng, Tín Giải thì dễ nhưng Hành được thì rất khó*”. Nếu thật “*Tin*”, thật “*Hiếu*” thì “*Hành*” không khó còn nếu chúng ta nửa “*Tin*”, nửa “*Hiếu*” hoặc “*Tin*” chưa sâu, “*Hiếu*” chưa thấu thì “*Hành*” là rất khó.

Hòa Thượng nói: “*Nếu không thể chứng được hành hay không thể đạt tiêu chuẩn thì vãng sanh Tịnh Độ không thể nắm chắc được. Vãng sanh Tịnh Độ tuyệt nhiên không phải cần chúng ta chứng quả. Đây là chỗ thù thắng của pháp môn Tịnh Độ. Ngoài pháp môn Tịnh Độ thì tất cả pháp môn khác đều phải chứng quả mới đến được cảnh giới giải thoát.*”

Đại thừa từ Bồ Tát Sơ Tín Vị nâng lên đến bậc cao nhất là Đẳng giác và Tiểu thừa là từ Tu Đà Hoàn cũng dần dần nâng lên trên (từ Tu Đà Hoàn đến Tư Đà Hàm, A Na Han, A La Hán) thì pháp môn Tịnh Độ có thể đối nghiệp vãng sanh. Tuy là không cần chứng đắc nhưng phải có năng lực hàng phục được tập khí phiền não của chính mình. Nếu không hàng phục được tập khí phiền não, thường hay bị phạm, thì đây là việc khó vãng sanh.

“*Tiêu chuẩn của người niệm Phật là chỉ cần hàng phục được phiền não. Tuy rằng bạn chưa đoạn dứt được phiền não nhưng bạn đã hàng phục được thì bạn cũng có thể vãng sanh. Có thể nhẫn nại, không để nó phát tác, hiện hành, có thể tạo nên*

một công phu như thế thì bạn vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, không có chướng ngại.”

Các pháp tu hành khác cần phải diệt trừ phiền não nhưng pháp tu của chúng ta cho phép vẫn còn phiền não nhưng phiền não không khởi tác dụng (vì lúc đó chúng ta chánh niệm A Di Đà Phật). Đó chính là đời nghiệp vãng sanh. Nếu ngay lúc vãng sanh, chúng không niệm Phật mà lại khởi ý niệm sau cùng là tham đắm, chấp trước, giận hờn, tham sân si, thì sẽ chướng ngại vãng sanh. Chúng ta bây giờ đã tiến bộ, trước giận người ba ngày thì bây giờ chỉ còn giận một ngày. Việc này vẫn nguy hiểm! Phải rút ngắn thời gian giận lại, giận một chút rồi quên luôn.

Chúng ta phải có bản lĩnh, có sức nhẫn trong thuận duyên (không ưa thích) và trong nghịch cảnh (không chán ghét). Đây là công phu tu hành không dễ mà có được, đều phải trải qua năm tháng. Hòa Thượng nói: ***“Công phu này làm thế nào để tu dưỡng thành công?”*** Nhất định phải nhìn được thấu mọi sự mọi việc thì mới buông được xuống.

Muốn nhìn được thấu, nhìn được thông chúng ta phải mượn cảnh để quán chiếu. Có người tự tư duy rằng việc gì rồi cũng sẽ qua đi nên đóng chữ “Kệ” bỏ đó. Quả thật như thời kỳ Covid, tâm lý mọi người đều căng thẳng, sợ hãi và thấy vô cùng khủng khiếp thế nhưng mọi việc rồi cũng đã qua đi, cuộc sống đã yên bình trở lại. Chúng ta có thể nhìn lại thân bằng quyến thuộc của mình xung quanh còn ai không?

Chúng ta có thể quán chiếu đến người thân của chúng ta đã lần lượt ra đi hết rồi, chỉ còn mình mình và rồi đây sẽ đến lượt chính chúng ta phải ra đi nên cuộc sống này không có gì là bền chắc, tại sao phải ở đó mà chấp trước. Việc nhìn thấu không khó nhưng cũng không dễ. Chúng ta có rất nhiều cảnh để quán chiếu. Nếu chúng ta có điều gì đó không thông thì chúng ta nhìn lại, xem lại, quán sát mọi cảnh xung quanh thì tự khắc sẽ thông. Quán cách này không thông thì quán cách khác sẽ thông, thông rồi chúng ta mới buông được xuống.

Hòa Thượng nói rằng: ***“ Chúng ta phải thường nhớ lấy một câu nói trên Kinh Kim Cang mà Phật đã dạy chúng ta: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”. Nếu nó là không thật thì cần gì phải nỗ lực tính toán, vậy thì tâm chúng ta liền bình lặng. Chúng ta nhìn thấy lỗi lầm của người khác thì đó là lỗi của họ, không liên quan gì đến chúng ta”***.

Câu nói này trong Kinh Kim Cang quá cao, không dễ hiểu đối với đa phần chúng sanh. Khi chúng ta quán chiếu thật kỹ mọi sự mọi việc trong hoàn cảnh sống của mình theo từng lời dạy của Phật thì chúng ta sẽ thấy rất rõ như lời Kinh chỉ dạy. Chúng ta hãy thử đem câu chuyện làm chúng ta buồn bã nhất trong cuộc sống này cô đặc lại thì nó có bằng hạt mè không? Không được vì nỗi buồn chỉ là giả. Muốn tìm nỗi buồn cũng không

tìm ra vì nó chỉ là vọng. Cho nên chúng ta đâu cần chấp trước, dính mắc hay để trong lòng những việc buồn khổ.

Chúng ta không nhìn vào lỗi lầm của người khác mà chỉ quản lỗi lầm của mình. Có lần, một anh bạn thân nói với tôi rằng sẽ cho tôi một câu Chú để tôi có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Tôi đã từ chối và nói rằng hằng ngày bản thân quản phiền não, vọng tưởng của chính mình đây còn không hết. Tự nhiên trì chú để biết hết suy nghĩ người khác, thế thì quá khổ./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!